

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

П'ЯТА СЕКЦІЯ

СПРАВА «ІВАЩІШИНА ПРОТИ УКРАЇНИ»
(CASE OF IVASHCHISHINA v. UKRAINE)

(Заява № 43116/04)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

7 грудня 2006 року

ОСТАТОЧНЕ

07/03/2007

Це рішення стає остаточним відповідно до умов, зазначених у п. 2 статті 44 Конвенції. Воно може підлягати редакційним виправленням.

У справі «Іващішина проти України»

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), що засідав палатою у складі:

п. П. Лоренцен (P. Lorenzen), Голова,
пані С. Ботучарова (S. Botoucharova),
п. К. Юнгвірт (K. Jungwiert),
п. В. Буткевич (V. Butkevych),
пані М. Цаца-Ніколовська (M. Tsatsa-Nikolovska),
п. Р. Маруст (R. Maruste),
п. М. Віллігер (M. Villiger), судді,
та пані К. Вестердік (C. Westerdiek), Секретар секції,
після обговорення в нарадчій кімнаті 13 листопада 2006 року,
виносить таке рішення, що було прийняте того ж дня:

ПРОЦЕДУРА

1. Справа порушена проти України за заявою (№ 43116/04), поданою до Суду проти України громадянкою України пані Людмилою Петрівною Іващішиною (далі – заявниця) 2 березня 2004 року згідно зі статтею 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція).

2. В Суді заявницю представляв п. В. Бичковський з міста Міусинська. Уряд України (далі – Уряд) був представлений його Уповноваженим – п. Юрієм Зайцевим, та пані Іриною Шевчук, керівником Секретаріату Урядового уповноваженого у справах Європейського суду з прав людини.

3. 8 листопада 2005 року Суд вирішив надіслати на комунікацію з Урядом заяву про порушення п. 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу до Конвенції у зв'язку з невиконанням рішень, винесених на користь заявниці. Того ж дня Суд вирішив, що відповідно до пункту 3 статті 29 Конвенції питання прийнятності і суті заяви розглядатимуться одночасно.

ФАКТИ**I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ**

4. Заявниця народилась у 1960 році та проживає у м. Вахрушево Луганської області.

5. 26 лютого 2003 року та 11 лютого 2004 року Краснолуцький міський суд Луганської області присудив стягнути з ДВАТ ЦЗФ «Янівська» на користь заявниці 3823,21 грн¹ та 2094,50 грн² у якості заборгованості із заробітної плати та інших виплат. Рішення набули статусу остаточних, і до відділу державної виконавчої служби були передані виконавчі листи на виконання.

6. У липні 2005 року заявниця отримала заборгованість, належну їй за рішенням суду від 11 лютого 2004 року. Рішення від 26 лютого 2003 року залишається невиконаним.

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

7. Відповідне національне законодавство наведене у рішенні Суду у справі «Сокур проти України» (заява № 29439/02, пп. 17-22, рішення від 26 квітня 2005 року).

ПРАВО

8. Заявниця скаржилася на невиконання органами державної влади у належний час рішень від 26 лютого 2003 року та 11 лютого 2004 року. Вона посилалась на пункт 1 статті 6 Конвенції та статтю 1 Першого протоколу, у яких зазначено:

Пункт 1 статті 6

«Кожен має право на справедливий... розгляд його справи... судом, встановленим законом, який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру...»

Стаття 1 Першого протоколу

«Кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений своєї власності інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом і загальними принципами міжнародного права.

Проте попередні положення жодним чином не обмежують право держави вводити в дію такі закони, які вона вважає за необхідне, щоб здійснювати контроль за користуванням майном відповідно до загальних інтересів...»

1. 687,10 євро.

2. 317,90 євро.

I. ЩОДО ПРИЙНЯТНОСТІ

9. Уряд не надав жодних заперечень щодо прийнятності скарг, наданих заявницею стосовно невиконання рішення від 26 лютого 2003 року. Що стосується рішення від 11 лютого 2004 року, Уряд надав зауваження стосовно статусу жертви заявниці, проти яких вона заперечила, подібні до тих, які вже були відхилені Судом у рішеннях (див., серед інших, рішення від 27 липня 2004 року у справі «Ромашов проти України», заява № 67534/01, пп. 23-27). Тому Суд відхиляє їх за тих же підстав.

10. Суд вважає, що скарги заявниці за п. 1 статті 6 Конвенції та статтю 1 Першого протоколу щодо затримки у виконанні рішень від 26 лютого 2003 року та 11 лютого 2004 року піднімає питання факту та права, визначення яких вимагає вивчення справи по суті. Суд не вбачає підстав для оголошення цих скарг неприйнятними. Тому Суд визнає їх прийнятними.

II. ЩОДО СУТІ

11. У своїх зауваженнях стосовно суті вимог заявниці Уряд стверджував, що не було порушено п. 1 статті 6 Конвенції та статтю 1 Першого протоколу. Затримки у виконанні рішень, винесених на користь заявниці, були спричинені великою кількістю виконавчих проваджень, які були відкриті проти боржника, та фінансовими труднощами, що настали у нього.

12. Заявниця не погодилася з цим.

13. Суд зазначає, що затримка у виконанні рішення від 26 лютого 2003 року перевищила три роки та дев'ять місяців, в той час, як рішення від 11 лютого 2004 року було виконано з затримкою в один рік та п'ять місяців.

14. Суд повторює, що він уже визнав порушення пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу у низці подібних справ (див., наприклад, згадану вище справу «Сокур проти України», пп. 36-37, та справу «Шаренок проти України», № 35087/02, пп. 37-38, рішення від 22 лютого 2005 року).

15. Дослідивши всі надані йому матеріали, Суд вважає, що Уряд не надав жодних аргументів чи доказів, що могли б переконати Суд дійти іншого висновку у цій справі.

16. Отже, було порушено пункт 1 статті 6 Конвенції та статтю 1 Першого протоколу до Конвенції.

III. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

17. У статті 41 Конвенції зазначено:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію.»

A. Шкода

18. Заявниця вимагала сплатити їй заборгованість за рішенням суду та додатково суму у розмірі 400 грн (63 євро) як компенсацію за матеріальну шкоду. Вона також просила сплатити суму в розмірі 4000 грн (630 євро) як компенсацію за моральну шкоду.

19. Уряд погодився виплатити несплачену частину боргу та зазначив, що решта вимог заявниці стосовно компенсації матеріальної шкоди були необґрунтованими. Стосовно вимог заявниці щодо компенсації моральної шкоди, то Уряд залишив визначення присуджуваної суми на розсуд Суду.

20. Суд вважає, що Уряд повинен сплатити заявниці несплачену частину боргу, що становитиме повне та остаточне задоволення вимог заявниці стосовно матеріальної шкоди. Більш того, Суд вважає, що заявниця зазнала моральних збитків через порушення, що були визнані. Враховуючи обставини справи та зауваження сторін, Суд присуджує заявниці 630 євро.

B. Судові витрати

21. Заявниця не надала жодних вимог з цього приводу, тому Суд нічого їй не присуджує.

C. Пеня

22. Суд вважає належним призначити пеню виходячи з розміру граничної позичкової ставки Європейського центрального банку плюс три відсотки.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* заяву прийнятною;

2. *Постановляє*, що у цій справі було порушено пункт 1 статті 6 Конвенції;
3. *Постановляє*, що у цій справі було порушено статтю 1 Першого протоколу до Конвенції;
4. *Постановляє*, що:
 - (а) протягом трьох місяців з дня, коли рішення стане остаточним відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач повинна виплатити заборгованість за досі невиконаним рішенням, а також 630 євро (шістсот тридцять євро) компенсації моральної шкоди, які повинні бути конвертовані в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу, з урахуванням будь-якого податку, який може бути стягнуто з заявників;
 - (б) після закінчення зазначеного тримісячного строку і до повного розрахунку на цю суму зараховуватиметься простий відсоток (simple interest) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в цей період, плюс три відсотки.
5. *Відхиляє* решту вимог заявниці стосовно справедливої сатисфакції.

Вчинено англійською мовою і повідомлено в письмовій формі 7 грудня 2006 року згідно з пунктами 2 і 3 правила 77 Регламенту Суду.

Клаудія ВЕСТЕРДІК
(C. Westerdiek)
Секретар

Пеер ЛОРЕНЦЕН
(P. Lorenzen)
Голова